

Arrest

nr. 174 070 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit. U bent geboren te X (X) op X 1996, maar hebt heel uw leven in Bagdad gewoond. U werkte samen met uw vader in zijn immobiliënkantoor.

In 2014 werd u tegengehouden aan een checkpoint buiten Al Khadraa. Toen men op uw identiteitskaart zag dat u in Al Anbar geboren bent, werd afgeleid dat u soennitisch bent en kreeg u een slag in het gezicht. Uw moeder kwam meteen naar het checkpoint en zo mocht u gaan.

Op 16 juli 2015 wilde u, in het kader van uw beroep, een huis bezichtigen met geïnteresseerde kopers. Daarbij begon de buurman van het huis – een zekere Ali - naar u te schreeuwen en te vloeken.

Uiteindelijk nam hij een pistool en schoot een paar kogels naar de deur. U kon echter vluchten, waarop uw vader u naar uw tante in veiligheid stuurde. Diezelfde nacht viel een militie in jullie thuis binnen, samen met Ali en zijn vader (Abu Ali). Ze vroegen naar u, vervloekten uw moeder, sloegen uw vader en probeerden uw jongere broer te ontvoeren. Uw ouders vluchtten uit het huis weg. Nadien zouden er telkens mensen in militaire kledij aan jullie huis en kantoor hebben gestaan om te zien of jullie niet terugkwamen.

Op 20 juli 2015, nam u het vliegtuig van Bagdad naar Istanboel, Turkije. Daar verbleef u tot u iemand had gevonden die u uit Turkije kon krijgen. U hebt samen met een smokkelaar en een groep mensen de boot genomen richting Griekenland, alwaar u aankwam op 10 augustus 2015. U bent doorgereisd naar Athene en nadien hebt u verschillende landen doorkruist om op 27 augustus 2015 aan te komen in België, alwaar u op 28 augustus 2015 asiel aanvraagde.

Terwijl u in België was, vernam u dat de verkoper van het bewuste huis (een christelijke vriend van uw vader die sinds 2004-2005 naar Canada was geëmigreerd) er op 12 december 2015 voor gezorgd had dat het niet meer kon verkocht worden, waarop het immobiliënkantoor werd vernield.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw Iraakse identiteitskaart neer, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van uw examenpas, een kopie van een voedselkaart, uw origineel rijbewijs, uw origineel internationaal rijbewijs, twee originele diploma's en kopieën van foto's van het vernielde kantoor van uw vader.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in het kader van uw werk als makelaar bedreigd zou zijn door Ali en Abu Ali. U zou een huis hebben willen verkopen dat vlak naast hun huis gelegen zou zijn en waar zij volgens u reeds langer in geïnteresseerd waren. Doordat Abu Ali connecties zou hebben met de militie van Hakim Al Zamili – hij zou tewerkgesteld zijn als voorzitter van diens bureau – zou u in het vizier van deze beweging zijn gekomen, waarop zij uw huis zouden zijn binnengevallen. Daarnaast zou u in 2014 problemen hebben gehad aan een controlepost in Bagdad omdat u oorspronkelijk van de provincie Anbar afkomstig bent. Na grondig onderzoek stellen wij echter vast dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient gewezen te worden op een aantal weinig overtuigende elementen aangaande de te verkopen woning in kwestie (die toch dé kern van uw asielaanvraag uitmaakt), en bij uitbreiding aangaande uw werk voor het immobiliënkantoor van uw vader.

Zo valt het meteen op dat u de vraagprijs van het te verkopen huis niet kan meedelen. Dit is opmerkelijk, aangezien u verklaarde dat de potentiële kopers expliciet aangaven dat het huis binnen hun prijscategorie viel ("Zij zeiden wij hebben zoveel geld, dat is onze capaciteit. Dus mijn vader heeft hen over enkele huizen verteld. Het eerste was bv. te duur."). Van de potentiële kopers weet u overigens niet eens hun naam (CGVS p. 14). Ook geeft u aan dat het huis al sinds 2004-2005 verlaten zou zijn door de eigenaar, maar wat er in tussentijd met het pand is gebeurd, kan u niet met zekerheid vertellen (CGVS p. 17). Van een immobiliënverkoper als u kan toch verwacht worden dat u op zijn minst weet wat de vraagprijs was van het pand dat dé oorzaak van uw problemen zou uitmaken, met wie u er ging kijken toen u beschoten zou zijn en wat er de afgelopen tien jaar met de woning was gebeurd (het is immers allesbehalve ondenkbaar dat mogelijke kopers hier naar zouden vragen vooraleer over te gaan tot een effectieve koop). Dit is hier niet het geval, waardoor de aannemelijkheid van uw relaas meteen op los zand wordt geplaatst.

Ook uw verklaringen over de wijze waarop uw belagers het huis in kwestie zouden willen bemachtigen, zijn allesbehalve consistent. U geeft langs de ene kant aan dat Abu Ali voor het huis wou betalen (de gevraagde of een kleinere prijs), langs de andere kant zegt u dan weer dat hij het niet wou kopen maar gewoon wou afnemen, desnoods met geweld (CGVS p. 14, p. 15, p. 17). Deze manieren die u aanhaalt waarop Abu Ali het huis in zijn bezit wou krijgen, zijn echter fundamenteel verschillend. Indien het bewuste huis dé kern van uw problemen zou uitmaken, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen aflegt; wat in casu niet zo is. Dit draagt andermaal weinig bij tot de geloofwaardigheid van uw relaas. Terloops kan hierbij de bedenking gemaakt worden dat het zeer onlogisch is dat uw belagers – waarvan u aangeeft hoe machtig ze zijn en dat als ze iets willen, ze het zomaar nemen (CGVS p. 15) – het pand in kwestie niet al lang zouden hebben ingenomen wanneer het er nog verlaten bij lag, maar gewacht zouden hebben om actie te ondernemen totdat het te koop stond (CGVS, p. 10, 14 en 17).

Daarnaast kan u ook geen enkel begin van bewijs voorleggen betreffende uw beweringen over het huis dat u moest verkopen, en bij uitbreiding zelfs niet van het immobiliënkantoor van uw vader waar u werkzaam was. Aanvankelijk verklaart u dat jullie immokantoor nergens geregistreerd stond en geen vergunning van de overheid heeft en dat jullie geen officiële documenten hebben van de zaak, maar

later zegt u dan dat de verkoper en de koper bij een verkoop naar 'de registratie van de immo bij de overheid' gaan om te verkoop vast te leggen (CGVS p. 4-5, p. 9-10). Dit wekt de vraag op waarom men bij een verkoop via een niet-geregistreerde immohandelaar naar 'de registratie van de immo bij de overheid' zou moeten gaan. Dit maakt uw verklaringen omtrent de registratie van jullie immokantoor (waardoor u er geen documenten van zou kunnen neerleggen) weinig aannemelijk en doet vragen rijzen over de mogelijkheden om een immobiliënkantoor open te houden zonder dat het op de één of andere manier geregistreerd zou staan bij de instanties, zoals u beweert.

Over de verkoop van het bewuste pand van de vriend van uw vader die zich al lang in Canada zou bevinden, legt u geen documenten neer (volgens u was er geen contract of zoiets, CGVS p. 13). Toch dient in deze gewezen worden op twee opmerkelijkheden. Uit uw verklaringen blijkt dat er wel degelijk begin van bewijs van het pand zou bestaan: Abu Mazen (vriend van uw vader en eigenaar van het te verkopen pand) zou, na een telefoon van uw vader naar hem, vanuit Canada een volmacht opgemaakt hebben waarmee op de bevoegde instanties in Irak kon voorkomen worden dat het huis nog zou verkocht kunnen worden; daarop zouden uw belagers jullie immokantoor bestormd en vernield hebben (CGVS p. 2, p. 9, p. 13, p. 16-17). Dit gebeurde volgens u allemaal nadat u al uit Irak weg was, maar u verklaart ook dat u nog regelmatig contact heeft met uw ouders op dit moment in Irak (CGVS p. 5-6). Toch legt u hiervan geen begin van bewijs neer, wat vreemd is aangezien u van uw ouders na uw aankomst in België andere documenten wél toegestuurd kreeg (CGVS p. 7-8). Documenten bemachtigen na uw vertrek, blijkt in uw geval dus niet onmogelijk.

Verder verklaart u dat jullie een overeenkomst hebben met mensen die een huis willen verkopen via jullie immokantoor, net zoals dat overal ter wereld gaat. U bevestigt expliciet dat er een contract, overeenkomst of deal wordt afgesloten. Als de eigenaar van het te verkopen pand zich in het buitenland bevindt – zoals het geval was met het bewuste huis waar u beschoten zou zijn – moet hij een volmacht naar jullie sturen en bij verkoop schrijven jullie dan zijn geld over naar hem (CGVS p. 10).

In deze context is het dan ook uiterst merkwaardig dat er in verband met het bewuste huis uit de immoportefeuille van uw vader – die nochtans dé bron van al uw problemen zou vormen – net geen volmacht zou zijn of geen contract zou zijn opgemaakt. De vraag blijft dan ook waarom er niets op papier zou staan over deze verkoop, wat volgens uw eigen verklaringen toch niet de normale gang van zaken zou zijn. Deze vaststelling is, gezien de door u geschetste omstandigheden van uw relaas, te opvallend om volledig aan het toeval toe te schrijven. Dergelijk gebrek aan bewijs en gedetailleerde verklaringen over een belangrijk element van uw relaas, zoals bij u het geval is, is allerminst bevorderlijk voor de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Ten tweede legt u ook bijzonder weinig aannemelijke verklaringen af over uw belagers, meer bepaald Ali en zijn vader Abu Ali. In het licht van het door u geschetste relaas en de door u aangehaalde context, is het quasi ondenkbaar dat u de volledige naam van uw vervolgers niet zou kennen (enkel voornaam 'Ali' en 'Abu Ali', wat zoveel betekent als 'vader van Ali'). U zou door hen nochtans beschoten zijn, ze zouden uw huis binnengevallen zijn met een militie en jullie immokantoor vernield hebben. U verklaart ook meerdere malen hoe gekend en hoe machtig Abu Ali en Ali zijn in uw buurt ("Want hij is machtig door Hakim Al Zamili.", "De checkpoints kennen Abu Ali. Hij verplaatst zich met een auto waar je niet kan doorzien.", "Zij zijn zo gekend.", "Zij maken zo alles. Zij zijn machtige mensen en zij krijgen macht door Hakim Al Zamili", "Hij is een machtige persoon door Hakim Al Zamili. Dus hij kan alles doen.") (Gehoorverslag CGVS, p. 14-15 en 17). Hierop gelet is het maar weinig overtuigend dat u de volledige naam van Ali en zijn vader niet eens zou kennen. U zou ook geen navraag gedaan hebben naar hoe ze voluit heten en verklaart zelfs dat Abu Ali u niet interesseert (CGVS p. 15 & p. 17). Indien Ali en zijn vader effectief uw belagers zouden zijn en ervoor gezorgd zouden hebben dat u uw land verliet op zoek naar internationale bescherming, kan toch redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer interesse aan de dag legt voor de identiteit van uw vervolgers. Dit is hier niet het geval.

Sterker nog, u kan niet eens duiden tot welke militie zij precies zouden behoren, wat merkwaardig is gelet op uw allusie dat Abu Ali bij de milities betrokken was, op de context waarin u dagelijks leefde en op de macht en invloed die de milities zouden hebben ("Momenteel kunnen de overheidsmilities overal geraken, want zij zijn de enige macht in Irak", "Zij zijn mensen die controle hebben over de buurt, over Bagdad", "Deze mensen zijn milities als zij iets willen, nemen zij het zo.", "Want ik heb het gezegd als iemand tegen hen of tegen hun zaken komt, wordt hij hun vijand en zij gaan hem nooit laten want zij zijn machtige mensen met de grote milities.") (Gehoorverslag CGVS, p. 12-13 en p. 14-17). U verklaart dat Abu Ali voorzitter is van het kantoor van Hakim Al Zamili (parlements lid en leider van een overheidsmilitie) (CGVS p. 12-13), maar als u u gevraagd wordt naar deze (door u vernoemde leider van de) overheidsmilitie, legt u weinig overtuigende verklaringen af.

U denkt dat Hakim Al Zamili misschien tot de politieke Dawa partij behoort en van welke overheidsmilitie hij de leider zou zijn, weet u niet (CGVS p. 15-16), terwijl hij bekend staat als een prominent lid van de Al Sadrpartij van Moqtada Al-Sadr en betrokken zou zijn bij diens Jaesh al Mehdi-militie (zie toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief

dossier werd toegevoegd). In 2007 werd hij zelfs in verdenking gesteld van de ontvoering (en waarschijnlijke moord) van een lid van de Dawa partij (volgens uw verklaringen de partij waartoe hij mogelijks behoorde). Hij werd onder andere ook verdacht van het doorsluizen van miljoenen dollars naar het Mehdi leger en het (laten) ontvoeren en vermoorden van soennieten. Hij werd in februari 2007 gearresteerd door Amerikaanse troepen bij een grootse inval in het Ministerie van Gezondheid. Het was de eerste keer sinds 2003 dat een dergelijke hooggeplaatste leider officieel werd beschuldigd van terrorisme. De arrestatie werd dan ook gezien als een weigering van de regering om zich in te laten met sektarisch bloedvergieten. In 2008 werd hij zonder gevolg vrijgelaten. Deze man heeft met andere woorden een niet onbesproken profiel in uw stad en is uitgebreid in de actualiteit gekomen. Uw gebrek aan kennis omtrent deze persoon is daarom des te opmerkelijker, zeker aangezien u hem aanduidt als de persoon die de leider zou zijn van uw zogenaamde vervolgers, i.c. Abu Ali die volgens u voor hem zou werken (Gehoorverslag CGVS, p. 13-17). Meer nog, u geeft aan geen verdere informatie proberen te verzamelen hebben over op welke manier Abu Ali precies bij Al Zamili betrokken zou zijn. Doordat u aangeeft dat de acties van Abu Ali (en zijn zoon Ali) dé aanleiding voor u vormden om het land te verlaten, kan logischerwijze van u verwacht worden dat u toch enige interesse zou getoond hebben in deze materie. Het feit dat u niet kan verduidelijken welke organisatie achter u aan zit of hier nauwelijks informatie over kan geven en u ook hier verklaart geen navraag te hebben gedaan, doet dan ook wederom ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten slotte zou u ergens in het jaar 2014 – in de periode van uw eindexamens - tegengehouden zijn aan een checkpoint, waarbij u in het gezicht zou geslagen zijn en vastgehouden tot uw moeder u kwam halen. De reden waarom u werd tegengehouden, was omdat men uit uw geboorteplaats, die op uw identiteitskaart vermeld staat, zou afgeleid hebben dat u soenniet bent (Gehoorverslag CGVS, p. 4 en 13). Dergelijke éénmalige gebeurtenis waarin u geïdentificeerd zou zijn omwille van het feit dat u uit Anbar afkomst zou zijn, kan bezwaarlijk gezien worden als (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Men liet u aan deze controlepost namelijk zonder meer gaan toen uw moeder u daar kwam halen. U brengt ook geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat de mannen in kwestie het specifiek op u gemunt hadden, en dat het niet zou gaan om systematische controles van iedereen die aan dergelijke checkpoints passeerde. Er kan vastgesteld worden dat u na het incident aan het checkpoint nog ruim een jaar in Irak gebleven bent, zonder dat u andere gelijkaardige incidenten aanhaalt. Meer nog, u ging zelfs als makelaar aan de slag, hetgeen toch betekent dat u zich in het openbare leven moest vertonen waarbij de kans reëel was dat u zich opnieuw aan checkpoints moest identificeren. Uiteindelijk haalt u ook zelf aan dat dit incident al lang geleden is en dat het niet de reden vormt waarom u het land heeft verlaten (“en dan zijn deze problemen gebeurd en door deze problemen ben ik hier”, “Maar dat is niet mijn hoofdprobleem. Het is al lang geleden.”) (Gehoorverslag CGVS, p. 13 en 18). Concluderend maakt deze controle aan het checkpoint uit 2014 in uw hoofde dan ook geen voldoende zwaarwichtig element uit om te kunnen besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u de door u aangehaalde vrees voor vervolging of ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt. De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag kunnen aan deze vaststelling niets wijzigen. Uw Iraakse identiteitskaart, de kopie van de woonstkaart van uw vader, de kopie van uw examenpas, de kopie van uw voedselkaart, uw origineel rijbewijs, uw origineel internationaal rijbewijs en uw originele diploma's hebben louter betrekking op uw identiteit en die van uw vader en op uw opleiding, meer niet. Wat betreft de kopieën van de foto's van het vernielde kantoor van uw vader, dient te worden opgemerkt dat er niet zonder meer kan worden aangetoond dat dit een immobielkantoor is, laat staan dat het effectief om uw vaders zaak zou gaan, noch wanneer en in welke omstandigheden de afgebeelde ruimte zou vernield zijn. Bijgevolg gaat het enkel om blote en persoonlijke verklaringen van uw persoon hieromtrent, die niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt. Documenten vormen bovendien enkel een afdoende ondersteuning van het aangehaalde asielaanvraag als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraag ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder

geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook

vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Hij citeert de vluchtelingdefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie.

Dat verzoeker de vraagprijs van het huis en de naam van de potentiële kopers niet kende is logisch nu alles geregeld werd door zijn vader. Deze was de eigenaar van het immobiënkantoor. Verzoekers functie bestond eruit de huizen te tonen. Zijn vader regelde de zakelijke kant. Daarnaast negeert verweerder dat verzoeker het huis precies kon beschrijven. Verzoeker citeert in deze zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS.

Omtrent de wijze waarop Abu Ali het huis wilde bekomen, citeert verzoeker zijn verklaringen van bij het CGVS en stelt hij dat deze met elkaar in lijn liggen. Abu Ali wou het huis kost wat kost en met de prijs die hij in gedachten had. Indien verzoeker en zijn vader niet akkoord zouden gaan, zou hij het huis met geweld afnemen.

Verzoeker heeft ondertussen bijkomende bewijzen bekomen. Hij kon dit omdat de situatie is veranderd en hij via zijn moeder, haar zus en de man van deze zus contact kon opnemen met zijn vader en een volmacht kon bekomen. Het betreft een goedkeuring van het departement van immobiënen, een werkcontract, foto's van de ravage die zijn belagers hebben aangericht en een arrestatiebevel. Verzoeker kondigt in het verzoekschrift aan van deze stukken een vertaling te zullen bijbrengen. Omtrent de registratie van het immobiënkantoor, merkt verzoeker opnieuw op dat zijn vader de eigenaar was en instond voor alle administratieve formaliteiten. Ook over het huis van de vriend in Canada tracht verzoeker nog documenten te bekomen. Tussen verzoekers vader en deze vriend werd geen contract opgesteld. Verder benadrukt verzoeker dat hij nooit heeft vermeld dat het huis uiteindelijk werd verkocht.

Verzoeker heeft het nodige gedaan om bijkomende informatie te verzamelen over zijn belagers. Hij verstrekt in het verzoekschrift hun volledige namen.

Over de militie waartoe zijn belagers behoren, volhardt verzoeker in zijn verklaringen. Hij weet niet echt tot welke militie zij behoren en heeft meermaals herhaald deze informatie niet te hebben. Verzoeker denkt dat zijn belagers “waarschijnlijk” tot de Al Sadr groepering behoren. Verzoeker gaf tijdens het gehoor slechts aan dat zij ‘misschien’ tot de Dawa-partij behoorden. Verder leidt dit niet tot de ongelooftwaardigheid van het relaas nu verzoeker met deze mensen niets te maken heeft.

Verzoeker merkt op dat het incident van in 2014 inderdaad niet de reden is waarom hij het land verliet. Hij vermeldde dit wel omdat het belangrijk is de dagdagelijkse situatie in Irak aan te tonen.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 3 EVRM, artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en afkomst van Bagdad niet worden betwijfeld.

Verweerder erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld er maandelijks honderden doden en gewonden opeist.

De motivering van verweerder is een zwaktebod. Verzoeker stelt dat verweerder er niet in is geslaagd om te argumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014. De beleidswijziging van verweerder is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in Irak maar wel van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse asielzoekers in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk vindt geen grond in de Belgische wet of in internationale rechtsnormen.

Volgens verzoeker is de situatie in Bagdad nog steeds uiterst onveilig en precair en schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel door onder maatschappelijke druk het beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad niet zijn gewijzigd. Een terugkeer naar Bagdad houdt dan ook een schending van artikel 3 EVRM in.

Verzoeker citeert uit de informatie die in het administratief dossier is opgenomen. Het aantal aanslagen en het algemene geweld is niet gedaald. Het aantal slachtoffers in Bagdad blijft constant. Verweerder erkent ook dat er gevaar bestaat voor onderrapportage.

Cedoca komt niet tot de conclusie dat er een uitgesproken daling zou zijn van het geweld. Dit blijkt ook uit het in het administratief dossier opgenomen overzicht van aanslagen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt geen recente wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak. Verzoeker verwijst voorts naar het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van 13 oktober 2015 en naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre. Het aantal slachtoffers per maand is *quasi* identiek in 2014 en 2015. Recente persberichten maken melding van de nog steeds extreem ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van burgers.

Het recente rapport van de VN-missie voor Irak noemt het aantal slachtoffers in Irak onthutsend en uit dit rapport blijkt dat het aantal slachtoffers in Bagdad het grootste is. Tevens wijst dit rapport met een beschuldigende vinger naar de milities die zozeggd aan de zijde van de overheid vechten.

Daarnaast wenst verzoeker de aandacht te vestigen op recente en objectieve informatie waaruit blijkt dat het sektarische geweld in Bagdad de afgelopen maanden is toegenomen. De milities en criminele bendes schrikken nergens meer voor terug. Zelfs op klaarlichte dag worden mensen ontvoerd. Ook aan de vele bomaanslagen door IS lijkt geen einde te komen.

Verzoeker stelt dat het niet klopt dat de Iraakse autoriteiten Bagdad politiek en administratief onder controle hebben. Hij wijst op de macht van de sjiiitische milities in de stad, op de misbruiken die deze milities plegen en op het gegeven dat de Iraakse overheid niet de slagkracht heeft om tegen de milities in te gaan. Bagdad wordt volgens verzoeker niet langer gecontroleerd door haar overheid. De feitelijke macht is in handen van de sjiiitische milities. Daardoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel.

Ook bij de gezondheidszorg in Bagdad plaatst verzoeker kanttekens. Hij wijst op informatie over een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km ten westen van de hoofdstad.

Verzoeker verwijst naar onderzoek waaruit blijkt dat Irak en Bagdad respectievelijk als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld worden beschouwd. Hij stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld moeten vallen om te spreken van een verhoogd risico voor de burgers. Verzoeker vervolgt:

“De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen.

Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.

Verzoeker, in deze uiterst penibele omstandigheden, terugsturen naar Bagdad, zou hem zonder enige twijfel blootstellen aan een schending van artikel 3 EVRM”.

Verzoeker voert de schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Hij herhaalt dat Bagdad nog even gevaarlijk is als de afgelopen twee jaar. Tevens stelt hij:

“Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.

Dat verweerster haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoeker.

De huidige beleidswijziging van verweerster is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Iraakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

(...)

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: “Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”.

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

(...)

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verweerster verhoogd, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek.

Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

(...)

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Iraakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig.

*Maar dat verweerster, die vanuit die optiek, als politiek onafhankelijk instituut werd gecreëerd toegeeft aan externe druk en toestaat dat verzoeker hier slachtoffer van wordt vormt een overduidelijke **schending artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet.***

Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeker, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekeer van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Verzoeker is één van deze pechvogels.

Er is geen enkele objectieve reden die aantoont waarom de ene persoon een langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoeker wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen.

Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen.”

Verzoeker stelt verder dat het beleid van andere Europese landen niet aan de orde is. Verweerder moet de Belgische wetgeving respecteren en deze verschilt van de andere landen. Verzoeker verwijst naar de inhoud van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en naar hetgeen hieromtrent gesteld wordt in de memorie van toelichting. De Belgische wetgeving biedt bredere bescherming nu afstand werd gedaan van de vereiste van individualisering. Een vergelijking met het beleid in andere landen is irrelevant. Verweerder toont niet aan dat de Europese normen aldaar hetzelfde werden omgezet als in België.

Dat een relatief hoger aantal asielzoekers vrijwillig is teruggekeerd naar Bagdad, kan evenmin in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar. Verzoeker stelt dat dit het gevolg is van de beslissingsstop van verweerder en van de ontradingpolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wordt gevoerd. *“Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument maar een cirkelredenering.”*

Verzoeker stelt als besluit:

“Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier in alle rust bescherming te vinden?”

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een bericht op de website van het CGVS (bijlage 3), een artikel uit *Knack* (bijlage 4), algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (bijlagen 5-14, 20-30), enkele persartikels uit *Het Nieuwsblad* (bijlagen 15-16), een bericht van Staatssecretaris Theo Francken (bijlage 17), de Memorie van toelichting inzake de inhoud van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (bijlage 18), een artikel uit *De Standaard* omtrent vrijwillige terugkeer naar Irak (bijlage 19), foto's van zijn ouderlijke woning (bijlage 31), een arrestatiebevel (bijlage 32) en documenten inzake het immobiliënkantoor van zijn vader (bijlage 33).

2.1.4. Verzoeker legt op 31 mei 2015 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota de beëdigde vertaling neer van de stukken die reeds in de bijlagen 32-33 bij het verzoekschrift werden gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 8, bijlagen 34-35).

Verder stelt hij dat uit de nieuwe COI Focus van verweerder geen recente wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak blijkt. Verzoeker ziet zich hierin gesterkt door arresten nr. 165 615, 165 670 en 165 671 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Verzoeker verwijst naar de inhoud van deze arresten. Verzoeker verwijst voorts naar bijkomende informatie over de situatie in Bagdad (bijlagen 36-40). Daarnaast wijst hij op de recente bestorming van de Groene Zone om te protesteren. De situatie wordt iedere dag grimmiger en zal waarschijnlijk escaleren.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke

kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.7. Verzoeker stelt problemen te hebben gekend en zijn land te hebben verlaten ingevolge de verkoop van een huis in het kader van zijn beroepsuitoefening in het immobiliënkantoor van zijn vader.

Uit de verklaringen die in dit kader met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt echter dat verzoeker omtrent het cruciale element in zijn relaas, met name de verkoop van het huis, vage verklaringen aflegde en een verregaande onwetendheid vertoonde. Hij wist de vraagprijs van dit huis niet, kon de naam niet verstrekken van de potentiële kopers waarmee hij het huis ging bezichtigen en wist niet wat er het voorbije decennium met het reeds lang verlaten huis was gebeurd. Verzoeker kende blijkens zijn gezegden bij het CGVS bovendien de volledige naam niet van de christelijke vriend van zijn vader die het huis wilde verkopen. Evenmin kon hij aangeven hoe zijn vader deze persoon kende (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.13). Verder kon hij niet aangeven op welk(e) specifieke plaats, straat en huisnummer het huis gelegen was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.14). Dat verzoekers vader de zaakvoerder was en alles regelde, kan geenszins volstaan om verzoekers verregaande onwetendheid over het huis dat hij getoond zou hebben te verklaren.

Indien hij werkelijk samen met zijn vader in het immobiliënkantoor werkte en aldaar instond voor de bezichtigingen van de woningen met potentiële klanten, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij omtrent het voormelde huis de nodige informatie zou kunnen verstrekken. Dat hij dit huis ging bezichtigen zonder over enige informatie te beschikken en zonder te kunnen antwoorden op eventuele vragen van de potentiële kopers, is immers niet aannemelijk.

Verder legde verzoeker, in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen, weldegelijk inconsistente verklaringen af over de wijze waarop Abu Ali het huis wilde bemachtigen. Aanvankelijk stelde hij in duidelijke bewoordingen: *"Hij was van plan zelf het huis te nemen voor dezelfde prijs"* (*ibid.*, p.14). Even verder ontkende hij dit echter, stelde hij dat Abu Ali het huis niet wilde kopen en beweerde hij dat Abu Ali het huis met geweld wou bemachtigen. Hij voegde toe: *"Deze mensen zijn milities en als zij iets willen, nemen zij het zo"* (*ibid.*, p.15). De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Gezien verzoeker blijkens het voorgaande duidelijk aangaf dat Abu Ali de macht had om het huis gewoon in te nemen en hij over voornoemd persoon eveneens stelde: *"Dus hij kan alles doen"* (*ibid.*, p.15), is het daarenboven hoegenaamd niet geloofwaardig dat deze persoon het huis niet eerder zou hebben bezet. Het huis lag immers naast het zijne en stond reeds meer dan een decennium leeg.

Verzoeker vertoonde daarenboven een verregaand gebrek aan interesse over de vermeende actoren van zijn vervolging. In deze wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Ten tweede legt u ook bijzonder weinig aannemelijke verklaringen af over uw belagers, meer bepaald Ali en zijn vader Abu Ali. In het licht van het door u geschetste relaas en de door u aangehaalde context, is het quasi ondenkbaar dat u de volledige naam van uw vervolgers niet zou kennen (enkel voornaam 'Ali' en 'Abu Ali', wat zoveel betekent als 'vader van Ali'). U zou door hen nochtans beschoten zijn, ze zouden uw huis binnengevallen zijn met een militie en jullie immokantoor vernield hebben. U verklaart ook meerdere malen hoe gekend en hoe machtig Abu Ali en Ali zijn in uw buurt ("Want hij is machtig door Hakim Al Zamili.", "De checkpoints kennen Abu Ali. Hij verplaatst zich met een auto waar je niet kan doorzien.", "Zij zijn zo gekend.", "Zij maken zo alles. Zij zijn machtige mensen en zij krijgen macht door Hakim Al Zamili", "Hij is een machtige persoon door Hakim Al Zamili. Dus hij kan alles doen.") (Gehoorverslag CGVS, p. 14-15 en 17). Hierop gelet is het maar weinig overtuigend dat u de volledige naam van Ali en zijn vader niet eens zou kennen. U zou ook geen navraag gedaan hebben naar hoe ze voluit heten en verklaart zelfs dat Abu Ali u niet interesseert (CGVS p. 15 & p. 17). Indien Ali en zijn vader effectief uw belagers zouden zijn en ervoor gezorgd zouden hebben dat u uw land verliet op zoek naar internationale bescherming, kan toch redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer interesse aan de dag legt voor de identiteit van uw vervolgers. Dit is hier niet het geval.

Sterker nog, u kan niet eens duiden tot welke militie zij precies zouden behoren, wat merkwaardig is gelet op uw allusie dat Abu Ali bij de milities betrokken was, op de context waarin u dagelijks leefde en op de macht en invloed die de milities zouden hebben ("Momenteel kunnen de overheidsmilities overal geraken, want zij zijn de enige macht in Irak", "Zij zijn mensen die controle hebben over de buurt, over Bagdad", "Deze mensen zijn milities als zij iets willen, nemen zij het zo.", "Want ik heb het gezegd als iemand tegen hen of tegen hun zaken komt, wordt hij hun vijand en zij gaan hem nooit laten want zij zijn machtige mensen met de grote milities.") (Gehoorverslag CGVS, p. 12-13 en p. 14-17). U verklaart dat Abu Ali voorzitter is van het kantoor van Hakim Al Zamili (parlements lid en leider van een overheidsmilitie) (CGVS p. 12-13), maar als u u gevraagd wordt naar deze (door u vernoemde leider van de) overheidsmilitie, legt u weinig overtuigende verklaringen af.

U denkt dat Hakim Al Zamili misschien tot de politieke Dawa partij behoort en van welke overheidsmilitie hij de leider zou zijn, weet u niet (CGVS p. 15-16), terwijl hij bekend staat als een prominent lid van de Al Sadrpartij van Moqtada Al-Sadr en betrokken zou zijn bij diens Jaesh al Mehdi-militie (zie toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd). In 2007 werd hij zelfs in verdenking gesteld van de ontvoering (en waarschijnlijke moord) van een lid van de Dawa partij (volgens uw verklaringen de partij waartoe hij mogelijks behoorde). Hij werd onder andere ook verdacht van het doorsluizen van miljoenen dollars naar het Mehdi leger en het (laten) ontvoeren en vermoorden van soennieten. Hij werd in februari 2007 gearresteerd door Amerikaanse troepen bij een grootse inval in het Ministerie van Gezondheid. Het was de eerste keer sinds 2003 dat een dergelijke hooggeplaatste leider officieel werd beschuldigd van terrorisme. De arrestatie werd dan ook gezien als een weigering van de regering om zich in te laten met sektarisch bloedvergieten. In 2008 werd hij zonder gevolg vrijgelaten. Deze man heeft met andere woorden een niet onbesproken profiel in uw stad en is uitgebreid in de actualiteit gekomen. Uw gebrek aan kennis omtrent deze persoon is daarom des te opmerkelijker, zeker aangezien u hem aanduidt als de persoon die de leider zou zijn van uw zogenaamde vervolgers, i.c. Abu Ali die volgens u voor hem

zou werken (Gehoorverslag CGVS, p. 13-17). Meer nog, u geeft aan geen verdere informatie proberen te verzamelen hebben over op welke manier Abu Ali precies bij Al Zamili betrokken zou zijn. Doordat u aangeeft dat de acties van Abu Ali (en zijn zoon Ali) dé aanleiding voor u vormden om het land te verlaten, kan logischerwijze van u verwacht worden dat u toch enige interesse zou getoond hebben in deze materie. Het feit dat u niet kan verduidelijken welke organisatie achter u aan zit of hier nauwelijks informatie over kan geven en u ook hier verklaart geen navraag te hebben gedaan, doet dan ook wederom ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij heden alsnog twee namen verstrekt voor zijn belagers, doet dit immers geenszins afbreuk aan het aperte gebrek aan interesse dat hij dienaangaande vooraf tentoon spreidde. Verder komt verzoeker niet verder dan een volharding in zijn eerdere gezegden en tot de bevestiging dat Hakim Al Zamili “*waarschijnlijk*” tot de Al Sadr groepering behoort. Hiermee doet hij geheel geen afbreuk aan de voormelde motieven. Tekenend in dit kader is overigens verzoekers verklaring dat hij met deze mensen niets te maken heeft (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.7). Dit kan bezwaarlijk ernstig worden genomen nu deze mensen de actoren van zijn vervolging zouden zijn en ertoe zouden hebben geleid dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt bovendien met recht gemotiveerd dat verzoeker naliet om bij het CGVS omtrent de beweerde verkoop en omtrent zijn beweerde beroepsactiviteiten de nodige bewijzen bij te brengen, alsmede dat hij hiervoor – mede gelet op zijn contacten met beide ouders – geen afdoende verklaring aanreikte. Waar verzoeker op heden alsnog enkele bewijzen bijbrengt, dient te worden vastgesteld dat hij hiermee geenszins afbreuk doet aan zijn eerdere nalatigheid. Verder verstrekt verzoeker tot op heden geen aanvaardbare verklaring voor het niet-voorleggen van deze documenten aan het CGVS.

Daarenboven kan aan de bewijzen die verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure bijbrengt niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Integendeel doen deze nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 31-33; stuk 8, bijlagen 34-35). In deze kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker van deze bewijzen slechts (kleuren)kopieën bijbrengt en dat zulke (kleuren)kopieën eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd. Ten aanzien van het arrestatiebevel kan voorts worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat verzoeker dit in zijn bezit zou hebben gekregen nu het een intern document betreft dat gericht is aan de leden van justitie en politie. Verder strookt de inhoud van het arrestatiebevel niet met verzoekers verklaringen. Verzoekers adres op dit bevel wijkt immers af van het adres dat verzoeker verstrekte (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3). Ten aanzien van de vergunning om in vastgoed te werken, dient te worden vastgesteld dat dit stuk lijnrecht ingaat tegen verzoekers eerdere verklaringen. Bij het CGVS verklaarde verzoeker namelijk verschillende malen in duidelijke bewoordingen dat het immobiliënkantoor van zijn vader geen vergunning had. Zo gaf hij, gevraagd naar documenten, aan: *“Neen. Wij hebben er niets van. In Irak hebben we geen vergunning om een kantoor zo te openen”* (*ibid.*, p.4). Gevraagd of het kantoor ergens geregistreerd was of een soort nummer had, verklaarde verzoeker even verder: *“Neen, bij ons in Irak is het niet de gewoonte om een vergunning te vragen. Kan gewoon winkel of kantoor openen”* (*ibid.*, p.9). Later tijdens het gehoor, wanneer gevraagd werd of het geen probleem gaf dat zij geen vergunning hadden, gaf verzoeker nogmaals aan: *“In Irak over algemeen ook bij techniekers of voedselwinkel. Het is niet meer nodig zo’n vergunning en dat begint na de val van het oude regime. Bv. in Irak kan het dat mensen een huis bouwen binnen een park. En niemand komt iets tegen hen zeggen”* (*ibid.*, p.10). Ook de volmacht die verzoeker neerlegt strookt niet met zijn eerdere gezegden. Verzoeker stelde de christelijke verkoper van het huis immers te kennen als Abu Mazem (*ibid.*, p.13). Deze naam stemt niet overeen met de naam van de volmachtgever op het bijgebrachte stuk. Ten aanzien van de foto’s kan nog worden gesteld dat deze slechts een momentopname bevatten en gemakkelijk in scène gezet kunnen zijn. Hoe dan ook blijkt uit deze foto’s niet wiens woning erop wordt afgebeeld of waar deze woning is gelegen. Evenmin kan hieruit worden afgeleid wanneer en in welke omstandigheden de huisraad in deze woning werd beschadigd en overhoop gehaald.

De documenten in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Wat betreft de feiten in 2014, wordt in de bestreden beslissing voorts met reden opgemerkt:

“Ten slotte zou u ergens in het jaar 2014 – in de periode van uw eindexamens - tegengehouden zijn aan een checkpoint, waarbij u in het gezicht zou geslagen zijn en vastgehouden tot uw moeder u kwam halen. De reden waarom u werd tegengehouden, was omdat men uit uw geboorteplaats, die op uw identiteitskaart vermeld staat, zou afgeleid hebben dat u soenniet bent (Gehoorverslag CGVS, p. 4 en 13). Dergelijke éénmalige gebeurtenis waarin u geviseerd zou zijn omwille van het feit dat u uit Anbar afkomst zou zijn, kan bezwaarlijk gezien worden als (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Men liet u aan deze controlepost namelijk zonder meer gaan toen uw moeder u daar kwam halen. U brengt ook geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat de mannen in kwestie het specifiek op u gemunt hadden, en dat het niet zou gaan om systematische controles van iedereen die aan dergelijke checkpoints passeerde. Er kan vastgesteld worden dat u na het incident aan het checkpoint nog ruim een jaar in Irak gebleven bent, zonder dat u andere gelijkaardige incidenten aanhaalt. Meer nog, u ging zelfs als makelaar aan de slag, hetgeen toch betekent dat u zich in het openbare leven moest vertonen waarbij de kans reëel was dat u zich opnieuw aan checkpoints moest identificeren. Uiteindelijk haalt u ook zelf aan dat dit incident al lang geleden is en dat het niet de reden vormt waarom u het land heeft verlaten (“en dan zijn deze problemen gebeurd en door deze problemen ben ik hier”, “Maar dat is niet mijn hoofdprobleem. Het is al lang geleden.”) (Gehoorverslag CGVS, p. 13 en 18). Concluderend maakt deze controle aan het checkpoint uit 2014 in uw hoofde dan ook geen voldoende zwaarwichtig element uit om te kunnen besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging.”

Verzoeker betwist het voorgaande niet. Hij bevestigt in het onderhavige verzoekschrift integendeel uitdrukkelijk dat het incident van 2014 inderdaad niet de reden is waarom hij zijn land van herkomst verliet.

Waar uit de in het rechtsplegingsdossier (stukken 1, 4 en 8) en in het administratief dossier opgenomen informatie (map ‘landeninformatie’) voorts nog blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken, kan worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar louter ingevolge hun religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geviseerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn asielmotieven, haalde verzoeker bovendien geen recente, concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn religie verbonden problemen aan. Bijgevolg toont hij niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden geviseerd of vervolgd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoeker toont *in casu* geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Hoe dan ook dient inzake de tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangevoerde schending van enkele artikelen van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel, en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangebrachte (zie *sub* 2.1.3. en 2.1.4.), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage) als de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet terug gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. Verzoekers verwijzing naar een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km buiten de hoofdstad Bagdad, kan aan deze laatste vaststelling geen afbreuk doen. Hij toont hiermee en met de in dit kader aangehaalde informatie niet aan dat er in Bagdad geen gezondheidszorg voorhanden zou zijn. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat deze sjiïtische milities veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan bepaalde misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakzen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing van verzoeker naar enkele Franstalige arresten van de RvV is niet dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. Het blijkt namelijk dat deze arresten niet te verzoenen zijn met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de RvV en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en handelt over de "COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad" van het Cedoca van 6 oktober 2015, die ook werd opgenomen in het

onderhavige administratief dossier. De door verzoeker aangehaalde arresten zijn tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) gold er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de RvV. In deze omstandigheden kan de afwijkende rechtspraak zoals gesteld in de door verzoeker aangehaalde arresten niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde arresten slechts handelen over de voormelde COI Focus van 6 oktober 2015, alsmede dat de in dit arrest gedane vaststellingen niet enkel op dit document steunen doch tevens schragen op de informatie die in het kader van onderhavige beroepsprocedure werd aangereikt door partijen.

Verzoeker verwijt het CGVS verder dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleidswijziging moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker tracht tot slot te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk en de publieke opinie vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS